

Ivo
Stropnik

ŠEST
NOŽEV
V BRUTA

EGO JE DOVOLJ SPOČIT

*Fontana trobezlja erotično nasilno,
z dvanajstimi curki, streli, orgazmi.
Šest je tvojih, ki si me zagrebel
pod pobleвне magnete veselja,
da se me niso mogli dotakniti mlečni spevi,
da me niso slišale snežne maše.*

*Pustil si, da se je mleko sesirilo
milimeter pred mojim dogajanjem
in onečastil vero dobre dojke.*

*Bral sem tvojo odsotnost in te držal,
da se ne razbiješ, da se ne olupiš,
da ne postaneš večen, ker bi trpel.*

*Toda voda te išče, da te s scalnico ubije,
jaz sem dovolj spočit za oprostilne trombe.*

NAJGLASNEJŠI

*Paranje neba, brez lomljenja stekla,
kakor slišno jedkanje nastanka
ali rezanje mesa pod bičem,
kakor se napravi tišina
za Avrelija Avgušтина, ki jo širim
čez hektarje tvojega dvoma,
čez slavljene kritine dvignjenih gnezd,
da se spomniš kremenca, ki te je ukresnil
skozi zapostavljeno rast, ko si bil še les.*

*Ukresnil si se in to ostane,
srce v opazni iskri, oko,
naplavljeno v poljubljeni krvi.*

*Nebo, kamen in brepenenje so glasovi,
ki preglasijo krvavenje.*

PRIČAKOVANJE, SLED ZLATNINE

*Katastrofalno sončen rastem
čez popkovni rob žlice zemlje
in sem zastremljen v kamilice,
da me ne vrže smrt estetike.*

*Moj dotakljivi rob je slišen,
z usti, in soldaško vedno bolj pobežen.*

*V tvoja usta odisejsko plovem,
manjšam sladkor, manjšam kamen,
divje pričakovanje sem zlatnine,
ki se kakor ajda s kmečko roko seje.*

*In dozori, s strahom, z bogom,
kakor bi pokali ledeni oklepi
letni čas pozneje, ko rob zopet upade
in se beli okus več v očeh ne pogreje.*

ČIGAVA SMRT JE TEŽJA

*Otroške oči ne bi smele nikoli umreti,
toliko presenečenj sprevidijo,
da so vseskozi odprte.
V snu razmikajo ustnice,
skozi bedenje jih uresniči
pretakanje življenja in na večer
jih bela pravljica usliši.*

*Zdaj vidiš, čigava smrt je težja,
ti si vse že videl, kaj pa jaz,
ministrant sem s trnom mirte -*

*S kakšno jezo me božaš,
s katero preteklostjo ubijaš v meni Cankarja?!
Ne, ljubiti te ne morem, otroške oči ne bi smele,
moja smrt je težja in je težja.*

SREDNJEVEŠKI MRAK

*Najbolj mučno za narod
je srednjeveški mrak,
ko naju nihče ne germanizira
in vendar nosiva črni trak.*

*Črnino nosiva veliko kasneje
in dolgo, dokler se ne sprevidijo
religije in politike,
dokler se satem znova ne razcepi -*

*Srednjeveški mrak traja,
kamen modrih je za venomer skrit.*

*Kakšno ljudsko pesem sva izlajala
iz svoje bele ljudske rase:
nove selitve, nove vigredi, nova poganstva
in nova židovstva gredo skozi naše roke.*

BEZEG IN CIMET

*Seveda midva, Bezeg in Cimet,
kdo bi drug molčal o shojenih dišavah
in z rokama šel, kar šel,
brez otožij, čez ožilji doma.*

*Zmladletna domova sta patetični menzi,
razsvetljena in bleščava od utrujenih žlic.*

*Ego, vračava se k prahrani -,
poljubljanja lic, ročno ulovljenih
in s kamnom pobitih dveh ptic.*

*Vse živi, najbolj nepozabno v ganku.
Včasih za milimeter spusti,
menda res nekoč zaljubljeno
(motno) dotikanje v mlinu.*

... Kdor ne pozna vrača
je na veke pozabljen,
je beli turist.
V spominu so uklesana velika vrata,
a je samo široka pot
mimo bogatega bršljana.
Divja rast je živa rast prednikov.

Dvigniva glavo višje,
kakor jo dvigujejo konji,
največji samotarji,
ko v njih zavre paritvena sapa;
goli pod cigansko grivo,
zauzdano poblevni,
razuzdani še mladi,

konji, konji, konji
nikoli ne umrejo v naju,
čeprav jih nisva nikoli jezdila,
konji naju ne poteptajo v boju,
obidejo naju v tihem počitku
v senci pri vodi.

